

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดเพชรบุรี

วันที่ ๑๗ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

ความแพ่ง

ระหว่าง	นายโคอิจิ	โจทก์
	นางสาวอรุณโรจน์	จำเลย
เรื่อง	ผิดสัญญาหมั้น	

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องว่า โจทก์มอบอำนาจให้นายสมญาดำเนินคดีกับ

จำเลย โจทก์เป็นชาวญี่ปุ่นเข้ามาทำงานในประเทศไทยเมื่อปี ๒๕๕๐ และรู้จักกับจำเลยในปี

๒๕๕๓ โจทก์กับจำเลยรักใคร่ชอบพอกัน จนกระทั่งโจทก์เดินทางกลับประเทศญี่ปุ่นในเดือน

ตุลาคม ๒๕๕๔ แต่ยังคงติดต่อกับจำเลยตลอดมาและตกลงที่จะเป็นสามีภริยากันตามกฎหมาย

ต่อมาเมื่อเดือนกันยายน ๒๕๕๖ โจทก์ขอจำเลยแต่งงานแต่จำเลยบอกว่าตามประเพณีของคน

- ๒ -

ไทยจะต้องมีการหมั้นและส่งมอบทรัพย์สินอันเป็นของหมั้นให้ฝ่ายหญิงก่อนแล้วจึงจะจดทะเบียนสมรสในภายหลังจากที่จำเลยสำเร็จการศึกษาแล้ว ต่อมาเมื่อเดือนเมษายน ๒๕๕๗ จำเลยเรียกร้องค่าของหมั้นจากโจทก์เป็นเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท และแหวนเพชร ๑ วง จนกระทั่งวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ โจทก์เดินทางมาประเทศไทยและขอหมั้นกับจำเลยโดยตกลงจะไปจดทะเบียนสมรสกันในภายหลัง โดยในวันเดียวกันนั้นโจทก์มอบเงินให้แก่จำเลยเป็นของหมั้น ๒,๕๐๐,๐๐๐ เยน คิดเป็นเงินไทย ๗๕๐,๐๐๐ บาท และต่อมาในวันที่ ๑๗ ถึง ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๕๗ โจทก์มอบเงินอีก ๒,๕๐๐,๐๐๐ เยน คิดเป็นเงินไทย ๗๕๐,๐๐๐ บาท พร้อมกับแหวนเพชร ๑ วง ให้แก่จำเลยเป็นของหมั้นเพิ่มเติมตามที่ตกลง กับจำเลย หลังจาก
ที่โจทก์หมั้นกับจำเลยแล้ว โจทก์กับจำเลยไปมาหาสู่กันเป็นประจำทั้งในประเทศไทยและประเทศญี่ปุ่น ต่อมาในวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๘ โจทก์เดินทางมาหาจำเลยในประเทศไทย และพบว่าจำเลยตั้งครรถ์กับชายอื่นไม่สามารถจดทะเบียนสมรสกับโจทก์ได้ จำเลยบอกเลิกหมั้นโจทก์และจะคืนเงินพร้อมแหวนอันเป็นของหมั้นแก่โจทก์ การกระทำของจำเลยเป็นการ ผิดสัญญาหมั้นและจำเลยต้องคืนของหมั้นให้แก่โจทก์ โจทก์เรียกร้องทวงถามให้จำเลยคืน

- ๓ -

ของหมั้นหลายครั้ง แต่จำเลยเพิกเฉยทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย ขอศาลพิพากษาให้
จำเลยคืนของหมั้นแก่โจทก์คือ แหวนเพชร ๑ วง หากคืนไม่ได้ให้ใช้ราคาแทน ๒๐๐,๐๐๐
บาท และเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๒
พฤษภาคม ๒๕๕๘ เป็นเงิน ๕๕,๖๒๕ บาท ถึงวันฟ้องเป็นเงินรวม ๑,๕๕๕,๖๒๕ บาท และ
ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีนับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจำเลยจะชำระเสร็จ

จำเลยให้การว่า โจทก์ใช้สิทธิไม่สุจริตโดยจำเลยกับโจทก์รู้จักกันมาตั้งแต่ปี
๒๕๕๓ มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดและอยู่ร่วมกันจนถึงปี ๒๕๕๖ โจทก์ให้ค่าใช้จ่าย ค่าเลี้ยงดูแก่
จำเลยตลอดมา เป็นการให้โดยเสน่หาเพื่อตอบแทนที่จำเลยยอมอยู่ร่วมกับโจทก์ เมื่อต้นปี
๒๕๕๖ โจทก์เคยขอจำเลยแต่งงานหลายครั้งและจำเลยตกลงที่จะแต่งงานกับโจทก์ แต่โจทก์
กลับบ่ายเบี่ยงไม่ยอมกำหนดเวลาแต่งงาน จนกระทั่งจำเลยทราบว่าเหตุที่โจทก์ไม่ยอม
แต่งงานกับจำเลยเนื่องจากโจทก์มีภรรยาและบุตรที่ประเทศญี่ปุ่นอยู่ก่อนแล้ว เมื่อทราบดังนั้น
จำเลยจึงบอกเลิกคบหากับโจทก์ แต่โจทก์กลับไม่ยอมเลิกติดต่อกับจำเลย และตามรบกวน

- ๔ -

จำเลยเรื่อยมา จำเลยเกรงว่าจะเกิดเรื่องร้ายแรงขึ้นจึงยอมติดต่อกับโจทก์ในฐานะเพื่อนโดย
ไม่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดดังเดิม ต่อมาจำเลยพบและคบหากับสามีของจำเลยจนตั้งครรภ์ ทำให้
โจทก์ไม่พอใจจึงหาเหตุฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ เพื่อกลั่นแกล้งจำเลยโดยที่จำเลยไม่ได้โต้แย้งสิทธิ
ของโจทก์ โจทก์จึงไม่มีสิทธิฟ้องจำเลย โจทก์ไม่เคยมอบของหมั้นให้แก่จำเลย เงิน
๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท กับแหวนเพชร ๑ วง ที่โจทก์ฟ้องเรียกคืนจากจำเลยนั้น เป็นส่วนหนึ่งของ
ทรัพย์สินที่โจทก์มอบให้จำเลยโดยเสน่หา ขอให้ยกฟ้อง

ทางพิจารณาโจทก์นำสืบว่า โจทก์มอบอำนาจให้นายสมญาดำเนินคดีกับ
จำเลย โจทก์เป็นชาวญี่ปุ่นเข้ามาทำงานในประเทศไทยเมื่อปี ๒๕๕๐ จนถึงปี ๒๕๕๔ รู้จักกับ
จำเลยในปี ๒๕๕๓ และตกลงคบหากันในฐานะคนรัก โจทก์เดินทางกลับประเทศญี่ปุ่นใน
เดือนกันยายน ๒๕๕๔ แต่ยังคงติดต่อกับจำเลยตลอดมา ระหว่างที่คบหากับจำเลยนั้น โจทก์
มอบเงินให้จำเลยเดือนละ ๕๐,๐๐๐ บาท โจทก์หมั้นจำเลยเมื่อวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๗
ก่อนที่โจทก์จะหมั้นกับจำเลย โจทก์สมรสและมีครอบครัวอยู่ก่อนแล้ว ที่ประเทศญี่ปุ่น
จำเลยทราบเรื่องที่โจทก์มีครอบครัวก่อนที่จะหมั้นกับโจทก์ โจทก์หย่ากับ ภริยาเดิมเมื่อ

- ๕ -

เดือนกันยายน ๒๕๕๖ และบอกจำเลยให้ทราบแล้ว จำเลยบอกโจทก์ว่าตามประเพณีของ
คนไทยจะต้องมีการหมั้นและส่งมอบทรัพย์สินอันเป็นของหมั้นให้ฝ่ายหญิง โจทก์พูดคุย
ตกลงกับจำเลยเรื่องการหมั้นในเดือนเมษายน ๒๕๕๗ ว่าโจทก์จะมอบเงินเป็นของหมั้นแก่
จำเลย ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท โดยจะแบ่งชำระเป็นสองครั้ง ๆ ละ ๗๕๐,๐๐๐ บาท ครั้งแรกใน
วันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ส่วนที่เหลืออีก ๗๕๐,๐๐๐ บาท โจทก์มอบให้จำเลยพร้อมแหวน
เพชร ๑ วง ราคา ๒๐๐,๐๐๐ บาท ในช่วงปลายเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๗ หลังจากที่หมั้น
กับจำเลยแล้ว โจทก์และจำเลยวางแผนจะจัดงานแต่งงานหลังจากที่จำเลยสำเร็จการศึกษา
ต่อมาในเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๘ โจทก์เดินทางมาหาจำเลยในประเทศไทยและทราบว่า
จำเลยตั้งครรภ์กับชายอื่น โจทก์จึงบอกเลิกการหมั้นกับจำเลยและจำเลยรับปากจะคืนเงินให้
โจทก์ ๑,๒๐๐,๐๐๐ บาท ส่วนแหวนหมั้นจำเลยจะเก็บเอาไว้ หลังจากที่โจทก์บอกเลิกการ
หมั้นกับจำเลยแล้ว โจทก์ขอเงินของหมั้นคืนจากจำเลยทั้งหมด ส่วนแหวนหมั้นโจทก์ไม่ขอคืน
หลังจากนั้นโจทก์กับจำเลยเจรจาต่อรองกันจนเหลือเงินที่โจทก์ต้องการให้จำเลยคืน
๑,๒๐๐,๐๐๐ บาท แต่จนถึงปัจจุบันจำเลยก็ไม่คืนของหมั้นให้แก่โจทก์

- ๖ -

จำเลยนำสืบว่า จำเลยรู้จักกับโจทก์ตั้งแต่ปี ๒๕๕๓ และมีความสัมพันธ์ใกล้ชิด โดยโจทก์ให้เงินเป็นค่าใช้จ่ายเพื่อชดเชยแก่จำเลยกรณีที่ไม่ต้องไปทำงานและเป็นค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ค่าเรียน เดือนละ ๕๐,๐๐๐ บาท เป็นการให้โดยเสน่หาเพื่อตอบแทนที่จำเลยยอมอยู่ร่วมกับโจทก์ จำเลยเคยคุยกับโจทก์เรื่องแต่งงาน แต่โจทก์บ่ายเบี่ยงโดยบอกให้คบหาและดูแลกันไปก่อน จนปี ๒๕๕๖ โจทก์ขอจำเลยแต่งงานหลายครั้งและจำเลยก็ตกลงที่จะแต่งงานกับโจทก์ แต่โจทก์ก็ยังคงบ่ายเบี่ยงไม่กำหนดเวลาแต่งงาน จนจำเลยทราบว่าเหตุที่โจทก์ไม่ยอมแต่งงานกับจำเลยเนื่องจากโจทก์มีภริยาและบุตรที่ประเทศญี่ปุ่นอยู่ก่อนแล้ว จำเลยจึงบอกเลิกคบหากับโจทก์ แต่โจทก์กลับไม่ยอมเลิกติดต่อกับจำเลย และตามรบกวนจำเลยเรื่อยมา จำเลยเกรงว่าจะเกิดเรื่องร้ายแรงขึ้นจึงยอมติดต่อกับโจทก์ในฐานะเพื่อนโดยไม่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดดังเดิม ต่อมาจำเลยพบและคบหากับสามีของจำเลยเมื่อกลางปี ๒๕๕๖ จนตั้งครรภ์เมื่อเดือนเมษายน ๒๕๕๘ ทำให้โจทก์ไม่พอใจจึงหาเหตุฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ โจทก์ไม่เคยมอบของหมั้นให้แก่จำเลย เงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท กับแหวนเพชร ๑ วง ที่โจทก์ฟ้องเรียกคืนจากจำเลยนั้น เป็นการให้โดยเสน่หา และจำเลยก็เคยปฏิเสธไม่รับทรัพย์สินดังกล่าวแล้วแต่โจทก์

- ๗ -

ไม่รับคืน การที่โจทก์ให้เงินจำเลย ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท และแหวนหนึ่งวงเนื่องมาจากก่อนหน้านี้
เมื่อต้นเดือนเมษายน ๒๕๕๗ จำเลยบอกโจทก์ว่าสามีของจำเลยให้เงินแก่จำเลยเพื่อไปซื้อที่ดิน
๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมแหวนอีกหนึ่งวงเพื่อขอจำเลยแต่งงาน โจทก์จึงมอบเงินและแหวน
ให้แก่จำเลยดังกล่าว การที่โจทก์มอบเงินให้จำเลยโดยแบ่งเป็นสองครั้ง ๆ ละ ๗๕๐,๐๐๐ บาท
โดยอ้างว่าเป็นของหมั้นนั้น เป็นเรื่องที่ผิดวิสัยและประเพณีของการหมั้น อีกทั้งไม่มีการจัดงาน
ตามประเพณี รวมถึงครอบครัวและญาติของจำเลยกับโจทก์ก็ไม่ทราบเรื่องดังกล่าว

พิเคราะห์พยานหลักฐานของโจทก์และจำเลยแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ใน
เบื้องต้นว่า โจทก์มอบอำนาจให้นายสมญาดำเนินคดีกับจำเลย โจทก์เข้ามาทำงานใน
ประเทศไทยเมื่อปี ๒๕๕๐ จนถึงปี ๒๕๕๔ รู้จักกับจำเลยในปี ๒๕๕๓ และตกลง คบหากันใน
ฐานะคนรัก โจทก์เดินทางกลับประเทศญี่ปุ่นในเดือนกันยายน ๒๕๕๔ ระหว่างที่โจทก์คบหา
กับจำเลย โจทก์มอบเงินให้จำเลยเดือนละ ๕๐,๐๐๐ บาท ก่อนที่โจทก์จะคบหากับจำเลย
โจทก์สมรสและมีครอบครัวอยู่ก่อนแล้วที่ประเทศญี่ปุ่น โจทก์หย่ากับภริยาเดิม เมื่อเดือน
กันยายน ๒๕๕๖ โจทก์ให้เงินจำเลย ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท โดยแบ่งชำระเป็นสองครั้ง ครั้งละ

- ๘ -

๗๕๐,๐๐๐ บาท การมอบเงินครั้งที่สองโจทก์มอบเงินให้จำเลยพร้อมแหวนเพชร ๑ วง ราคา ๒๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ทราบว่าจำเลยตั้งครรรภ์กับนายฮิซิดะ สามีคนปัจจุบันของจำเลยเมื่อเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๘ คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยว่า โจทก์หมั้นกับจำเลย โดยการให้เงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท กับแหวนเพชรหนึ่งวงแก่จำเลยเป็นของหมั้นหรือไม่ โจทก์อ้างตนเองเป็นพยานเบิกความได้ความว่า ก่อนที่โจทก์จะหมั้นกับจำเลย จำเลยทราบว่าโจทก์มีภริยาและบุตรอยู่ที่ประเทศญี่ปุ่น โดยภริยาโจทก์ส่งข้อความบอกเรื่องที่โจทก์มีครอบครัวให้จำเลยทราบในเดือนมีนาคม ๒๕๕๖ โจทก์หย่ากับภริยาที่ประเทศญี่ปุ่นในเดือนกันยายน ๒๕๕๖ ตามรายการเกี่ยวกับบ้านพร้อมคำแปล เอกสารหมาย จ.๔ หลังจากที่โจทก์หย่ากับภริยาแล้ว โจทก์แจ้งให้จำเลยทราบและจำเลยเดินทางไปเที่ยวประเทศญี่ปุ่นโดยโจทก์กับจำเลยพูดคุยกันว่าหลังจากนี้จะคบหาและอยู่กินกันแบบจริงจัง ต่อมาในเดือนเมษายน ๒๕๕๗ โจทก์พูดคุยกับจำเลยเรื่องการหมั้น โดยตกลงกันว่าโจทก์จะมอบของหมั้นให้แก่จำเลยคือเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท โดยจะมอบให้ในวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ครั้งหนึ่งก่อนเป็นเงิน ๗๕๐,๐๐๐ บาท ส่วนที่เหลือจะมอบให้ภายหลังในช่วงกลางเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๗ พร้อม

- ๙ -

กับแหวนหมั้น ต่อมาในวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๗ โจทก์มอบเงินให้จำเลย ๗๕๐,๐๐๐ บาท ตามที่ตกลงกับจำเลยที่เกาะราชา จังหวัดภูเก็ต และหลังจากนั้นโจทก์มอบเงินส่วนที่เหลืออีก ๗๕๐,๐๐๐ บาท ให้แก่จำเลยพร้อมกับแหวนเพชรที่โจทก์ซื้อมาจากประเทศญี่ปุ่นคิดเป็นเงินไทย ๒๐๐,๐๐๐ บาท ตามหลักฐานการซื้อพร้อมคำแปล เอกสารหมาย จ.๖ หลังจากนั้นในเดือนมิถุนายน ๒๕๕๗ จำเลยเดินทางไปประเทศญี่ปุ่น และได้นำแหวนไปแก้ไขขนาด ตามเอกสารการแก้ไขขนาดแหวนพร้อมคำแปล เอกสารหมาย จ.๗ และโจทก์พาจำเลยไปเที่ยวในเมืองชิบะ ประเทศญี่ปุ่นพร้อมกับบุตรชายของโจทก์เพื่อสร้างความคุ้นเคย ตามภาพถ่ายหมาย จ.๘ โจทก์วางแผนแต่งงานกับจำเลยหลังจากที่จำเลยสำเร็จการศึกษาแล้ว ต่อมาในเดือน พฤษภาคม ๒๕๕๘ โจทก์ทราบว่าจำเลยตั้งครรรค์กับสามีคนปัจจุบันของจำเลย โจทก์จึงบอกเลิกสัญญาหมั้นกับจำเลย และจำเลยรับปากว่าจะคืนเงินซึ่งเป็นของหมั้นให้แก่โจทก์ ๑,๒๐๐,๐๐๐ บาท ส่วนแหวนหมั้นจำเลยจะเก็บไว้ หลังจากโจทก์บอกเลิกสัญญาหมั้นกับจำเลยแล้ว โจทก์ทวงถามให้จำเลยคืนเงินของหมั้นให้แก่โจทก์ ๑,๒๐๐,๐๐๐ บาท ทางวาจา และโจทก์ยังทวงถามโดยการส่งข้อความไปบอกจำเลย ตามภาพถ่ายหน้าจอโทรศัพท์เอกสาร

- ๑๐ -

หมาย จ.๑๐ ส่วนจำเลยอ้างตนเองเบิกความเป็นพยานได้ความว่า ช่วงต้นปี ๒๕๕๖ โจทก์
ขอจำเลยแต่งงานหลายครั้ง และจำเลยตกลงที่จะแต่งงานกับโจทก์ แต่โจทก์ก็บ่ายเบี่ยงไม่ยอม
กำหนดเวลาแต่งงาน จนจำเลยได้รับข้อความจากภริยาของโจทก์ที่อยู่ประเทศญี่ปุ่นว่าโจทก์มี
ครอบครัวอยู่แล้ว จำเลยจึงตัดสินใจที่จะเลิกคบหากับโจทก์ แต่โจทก์ไม่ยอมเลิก จำเลยเห็น
ว่าโจทก์เคยส่งเสียเลี้ยงดูและช่วยเหลือค่าใช้จ่ายแก่จำเลยมาตั้งแต่ปี ๒๕๕๓ และสำนึก
บุญคุณของโจทก์จึงยอมคบหากับโจทก์ต่อไปแต่ไม่มีความรักในตัวโจทก์เหมือนก่อน ต่อมา
ในช่วงกลางปี ๒๕๕๖ จำเลยพบกับนายอิชิตะ สามีปัจจุบันของจำเลย และได้คบหาดูใจกัน
โดยโจทก์ก็ทราบความสัมพันธ์ดังกล่าวแต่โจทก์ก็ไม่ได้ทำอะไรโดยให้จำเลยเป็นคนตัดสินใจว่า
จะเลิกใคร ต่อมาในเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๖ จำเลยพูดคุยเรื่องแต่งงานกับโจทก์อีกครั้ง แต่
โจทก์บอกว่ายังแต่งงานไม่ได้เนื่องจากโจทก์เพิ่งเลิกกับภริยา จำเลยจึงบอกให้หมั้นไว้ก่อน แต่
โจทก์ก็เพิกเฉย โจทก์ไม่เคยหมั้นและไม่เคยให้ของหมั้นแก่จำเลย เงินและแหวนที่โจทก์อ้างว่า
เป็นของหมั้นนั้นความจริงแล้วเงินจำนวนดังกล่าวโจทก์ให้จำเลยเพื่อเป็นการขอบคุณที่อยู่
ด้วยกัน ซึ่งจำเลยพยายามคืนเงินให้โจทก์แล้วแต่โจทก์ไม่ยอมรับคืน ส่วนแหวนที่โจทก์มอบให้

- ๑๑ -

จำเลย โจทก์ก็ไม่เคยบอกว่าเป็นการหมั้น เห็นว่า การหมั้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๔๓๗ วรรคหนึ่งบัญญัติว่า การหมั้นจะสมบูรณ์เมื่อฝ่ายชายได้ส่งมอบหรือโอนทรัพย์สินอันเป็นของหมั้นให้แก่หญิงเพื่อเป็นหลักฐานว่าจะสมรสกับหญิงนั้น จากบทบัญญัติดังกล่าวการหมั้นของชายหญิงจะมีขึ้นโดยสมบูรณ์หรือไม่นั้น จะพิจารณาจากเจตนาของฝ่ายชายและหญิงขณะที่ฝ่ายชายส่งมอบหรือโอนทรัพย์สินอันเป็นของหมั้นให้แก่หญิง โดยมีเจตนาเพื่อเป็นหลักฐานว่าจะมีการสมรสกันเป็นสำคัญ จากข้อเท็จจริงที่ทั้งฝ่ายโจทก์และจำเลยนำเสนอจะเห็นพฤติการณ์และความสัมพันธ์ของโจทก์กับจำเลยตลอดมาเป็นลำดับ เริ่มตั้งแต่เมื่อโจทก์เดินทางเข้ามาทำงานในประเทศไทยในปี ๒๕๕๐ และรู้จักจำเลยจนกระทั่งตกลงคบหากันในฐานะคนรัก โดยโจทก์ให้เงินแก่จำเลยเป็นประจำทุกเดือน ๆ ละ ๕๐,๐๐๐ บาท เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายและทดแทนรายได้ของจำเลยที่ต้องออกจากงาน หลังจากนั้นยังได้ความจากโจทก์เบิกความว่า จำเลยทราบว่าโจทก์มีภริยาและบุตรอยู่ที่ประเทศญี่ปุ่นตั้งแต่ก่อนที่จะหมั้นกับโจทก์ เนื่องจากภริยาของโจทก์ส่งข้อความมาบอกจำเลยในเดือนมีนาคม ๒๕๕๖ ซึ่งต่อมาโจทก์หย่ากับภริยาที่ประเทศญี่ปุ่นในเดือนกันยายน ๒๕๕๖ ตามรายการเกี่ยวกับบ้าน

- ๑๒ -

พร้อมคำแปล เอกสารหมาย จ.๔ หลังจากที่โจทก์หย่ากับภริยาแล้ว โจทก์แจ้งให้จำเลยทราบ และจำเลยเดินทางไปเที่ยวประเทศญี่ปุ่นโดยโจทก์กับจำเลยพูดคุยกันว่าหลังจากนี้จะคบหา และอยู่กินกันแบบจริงจัง อันเจือสมกับที่จำเลยเบิกความว่า ในเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๖ จำเลยพูดคุยเรื่องแต่งงานกับโจทก์อีกครั้ง แต่โจทก์บอกว่ายังแต่งไม่ได้เนื่องจากโจทก์เพิ่งเลิก กับภริยา จำเลยจึงบอกให้หมั้นไว้ก่อน และที่จำเลยเบิกความตอบคำถามค้านนายโจทก์ว่า หลังจากที่โจทก์หย่ากับภริยาที่ประเทศญี่ปุ่นแล้วจนถึงก่อนที่โจทก์จะมอบของหมั้นให้กับ จำเลยในช่วงต้นเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๗ จำเลยเคยพูดคุยกับโจทก์ว่าตามประเพณีไทยจะต้องมีการมอบของหมั้นจากฝ่ายชายให้ฝ่ายหญิง ในตอนที่จำเลยพูดจำเลยมีความรู้สึกว่าจะต้อง แต่งงานกับโจทก์ และที่จำเลยตอบคำถามตั้งของนายจำเลยว่า หลังจากที่จำเลยทราบว่า โจทก์เลิกกับภริยาแล้ว จำเลยเคยพูดคุยกับโจทก์เรื่องแต่งงาน แต่โจทก์บอกจำเลยว่าเพิ่งเลิก กับภริยาไม่นาน ดูไม่เหมาะสม จำเลยจึงบอกโจทก์เพิ่มเติมไปว่าถ้าอย่างนั้นให้นำบิดา มารดาหรือผู้ใหญ่ฝ่ายโจทก์มาพบปะพูดคุยหมั้นหมายกันก่อนก็ได้ จากข้อเท็จจริงที่ได้ความ ดังกล่าวแสดงว่าก่อนที่โจทก์จะมอบเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท กับแหวนให้จำเลยนั้น โจทก์กับ

- ๑๓ -

จำเลยมีการพูดคุยตกลงในเรื่องการหมั้นระหว่างกันภายหลังจากที่โจทก์หย่ากับภริยาเดิมแล้ว นอกจากนั้นยังได้ความต่อไปจากที่จำเลยตอบคำถามติงของนายจำเลยว่า หลังจากที่ยจำเลยทราบว่ายโจทก์หย่าขาดกับภริยาแล้ว เหตุที่ยจำเลยยังเดินทางไปประเทศญี่ปุ่น เนื่องจากโจทก์ต้องการให้จำเลยมีความสัมพันธ์และรู้จักกับบุตรชายของโจทก์ อันแสดงให้เห็นเจตนาของโจทก์ว่าประสงค์ที่จะแต่งงานกับจำเลยในอนาคตอันใกล้ เนื่องจากไม่มีเหตุผลอื่นใดที่โจทก์จะพาจำเลยไปสร้างความรู้จักคุ้นเคยกับบุตรของโจทก์หากโจทก์มิได้มีเจตนาที่ต้องการให้บุตรของตนสนิทสนมและคุ้นเคยเพื่อที่จะสมรสกับจำเลยในอนาคต ซึ่งจำเลยก็ทราบเจตนาดังกล่าวของโจทก์แล้วเช่นกัน และในเวลาต่อมาจากข้อเท็จจริงที่รับฟังเป็นยุติว่าโจทก์ได้นำเงินรวม ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท กับแหวนเพชรมูลค่า ๒๐๐,๐๐๐ บาท มอบให้แก่จำเลยในช่วงเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๗ และจำเลยก็ได้รับเงินและแหวนเพชรดังกล่าวไปจากโจทก์แล้ว แม้จำเลยจะปฏิเสธว่าเงินและแหวนเพชรดังกล่าวเป็นทรัพย์สินที่โจทก์มอบให้จำเลยเพื่อเป็นการขอบคุณที่อยู่ด้วยกันและจำเลยพยายามจะคืนเงินและแหวนเพชรที่ได้รับมาให้แก่โจทก์แล้วก็ตาม แต่จากพฤติการณ์ของจำเลยนับแต่ที่ได้มีการบอกกล่าวและพูดคุยกับโจทก์เรื่องการ

- ๑๔ -

หมั้นต่อเนื่องมาจนกระทั่งโจทก์มอบเงินกับแหวนเพชรให้แก่จำเลยในเวลาต่อมาอีกไม่นาน หลังจากนั้น แสดงให้เห็นเจตนาของทั้งโจทก์และจำเลยว่าเป็นเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท กับแหวนเพชร มูลค่า ๒๐๐,๐๐๐ บาท นั้น เป็นของหมั้นที่ฝ่ายโจทก์มอบให้แก่จำเลยเพื่อเป็นหลักฐานว่าจะมีการสมรสกันหลังจากที่จำเลยสำเร็จการศึกษาแล้ว และการที่จำเลยให้การว่าพยายามคืนเงินที่ได้รับมาแก่โจทก์แล้ว โจทก์ไม่รับคืนนั้น ก็ขัดแย้งกับการกระทำของจำเลยเองที่นำเงินจำนวนดังกล่าวไปใช้จ่ายในเรื่องส่วนตัวจนหมด ทั้งที่เป็นเงินจำนวนมาก แสดงให้เห็นว่าจำเลยมิได้มีเจตนามุ่งมั่นอย่างแท้จริงที่จะคืนเงินให้แก่โจทก์ตามที่พูดไม่ ที่จำเลยต่อสู้ว่าโจทก์ใช้สิทธิไม่สุจริตเนื่องจากแท้จริงแล้วโจทก์ไม่พอใจที่จำเลยเลือกใช้ชีวิตคู่กับสามีคนปัจจุบันไม่ใช่โจทก์ จึงกล่าวฟ้องคดีเพื่อกลับแก้และข่มขู่จำเลยให้หวาดกลัวไม่สามารถอยู่ได้อย่างปกติสุข โดยที่จำเลยไม่ได้โต้แย้งสิทธิของโจทก์นั้น เห็นว่า ตามคำฟ้องของโจทก์ได้แสดงซึ่งสภาพแห่งข้อหาว่าจำเลยผิดสัญญาหมั้นและขอบังคับให้จำเลยคืนของหมั้นที่รับไปแก่โจทก์ โดยมีข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาคือจำเลยไม่สามารถแต่งงานกับโจทก์ได้เพราะจำเลยตั้งครมภ์กับชายอื่น อันเป็นการที่โจทก์บรรยายคำฟ้องได้อย่างแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาของโจทก์และ

- ๑๕ -

คำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นว่านั้นแล้ว ว่าจำเลยได้โต้แย้งสิทธิของโจทก์ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยได้ ส่วนการที่จำเลยอ้างว่าโจทก์ก่อกวนแกล้งและข่มขู่จำเลยนั้น หากข้อเท็จจริงเป็นไปตามที่จำเลยกล่าวอ้าง การกระทำของโจทก์ย่อมเป็นการโต้แย้งสิทธิของจำเลย ชอบที่จำเลยจะไปดำเนินการตามกฎหมายเป็นอีกส่วนหนึ่งต่างหาก และการที่โจทก์ใช้สิทธิทางศาลต่อจำเลยก็เป็นการใช้สิทธิที่กฎหมายให้การรับรองตามสิทธิที่โจทก์มี มิใช่เป็นการใช้สิทธินอกเหนือตามกฎหมายไม่ ข้อต่อสู้ของจำเลยในส่วนนี้จึงฟังไม่ขึ้น ที่จำเลยต่อสู้ว่าเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท กับแหวนเพชรมูลค่า ๒๐๐,๐๐๐ บาท เป็นทรัพย์สินที่โจทก์มอบให้โดยเสนหานั้น เห็นว่า ในช่วงเวลาที่จำเลยคบหากับโจทก์ก่อนหน้านั้น ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าโจทก์เคยมอบเงินหรือสิ่งของที่มีมูลค่าสูงเช่นนี้ให้แก่จำเลย ดังจะเห็นได้จากการที่จำเลยตอบคำถามค้านทนายโจทก์ว่า ช่วงที่คบหากับโจทก์ นอกจากเงินค่าใช้จ่ายที่โจทก์มอบให้จำเลยเป็นประจำทุกเดือน ๆ ละ ๕๐,๐๐๐ บาท มีบางครั้งที่โจทก์อาจจะมอบเงินให้จำเลยเป็นหลักแสนแต่ไม่เคยจ่ายเงินพิเศษเป็นหลักล้าน และแหวนที่โจทก์อ้างว่าเป็นของหมั้นนั้น หากดูด้วยตาเปล่าจะบอกได้ว่ามูลค่าน่าจะสูงกว่าแหวน ๒ วงแรกที่โจทก์มอบให้จำเลย ดังนั้นแสดงว่าเงิน

- ๑๖ -

๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท กับแหวนเพชรที่โจทก์มอบให้จำเลยจึงไม่น่าจะใช้ทรัพย์สินที่โจทก์มอบ
ให้แก่จำเลยโดยเสนหาดังเช่นทรัพย์สินที่เคยมอบให้ก่อนหน้านั้นไม่ ข้อต่อสู้ของจำเลยจึงฟัง
ไม่ขึ้น ส่วนที่จำเลยต่อสู้ว่า เงินของหมั้นที่โจทก์มอบให้จำเลยโดยแบ่งเป็นสองครั้ง ๆ ละ
๗๕๐,๐๐๐ บาท และแหวนเพชรหนึ่งวง เป็นเรื่องผิดวิสัยและประเพณีอย่างมาก เพราะการหมั้น
โดยผ่อนส่งเงินแบบนี้ไม่มีประเพณีหรือใครทำกันและจำเลยก็คงไม่ยอมให้ใครมาหมั้นจำเลย
โดยวิธีนี้ โดยหากโจทก์จะหมั้นกับจำเลยแล้วต้องจัดพิธีหมั้นเป็นประเพณี ต้องมีสักขีพยานทั้ง
จากครอบครัวฝ่ายโจทก์และจำเลยเพื่อให้ถูกต้องตามประเพณีนั้น เห็นว่า จากพฤติการณ์ของ
จำเลยที่ผ่านมาไม่ว่าจะเป็นการอยู่กินฉันสามีภริยากับจำเลยก่อนที่จะมีการสมรสก็ดี การ
คบหาและอยู่กินฉันสามีภริยากับชายมากกว่าหนึ่งคนในเวลาพร้อมกันก็ดี ล้วนแล้วแต่เป็น
พฤติการณ์ที่แสดงให้เห็นว่าจำเลยไม่เคยปฏิบัติหรือยึดถือธรรมเนียมประเพณีในเรื่องเกี่ยวกับ
คู่ครองและการมีครอบครัวอย่างเคร่งครัด ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องที่ผิดปกติหากการหมั้นระหว่าง
โจทก์กับจำเลยจะไม่ได้ปฏิบัติตามประเพณีอันดีงามตามที่จำเลยกล่าวอ้าง ข้อต่อสู้ของ
จำเลยจึงฟังไม่ขึ้น ส่วนที่จำเลยต่อสู้ว่า ตามเอกสารหมาย จ.๑๐ ยอดเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท

- ๑๗ -

เป็นเงินที่โจทก์ให้จำเลยโดยเสนหาเพื่อตอบแทนการที่โจทก์และจำเลยได้อยู่ด้วยกัน เมื่อจำเลยไม่ได้เลือกโจทก์ โจทก์จึงขอคืน โดยมีการหักเงินที่โจทก์เคยตกลงจ่ายให้จำเลยเดือนละ ๕๐,๐๐๐ บาท และค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เช่นค่าเล่าเรียน ค่าประกันรถ รวมกับเงินที่มารดาจำเลยเคยยืมโจทก์ ๑๐๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินที่โจทก์ถือเป็นยอดเงินที่ต้องการให้สามีจำเลยคืนให้แก่โจทก์เพื่อเป็นค่าตัวของจำเลย หากใช้เป็นเงินของหมั้นนั้น เห็นว่า ตามเอกสารหมาย จ.๑๐ พร้อมคำแปล เป็นข้อความที่โจทก์ส่งมาให้จำเลยหลังจากโจทก์และจำเลยได้มีการหมั้นอันสมบูรณ์ตามกฎหมายแล้วจำเลยผิดสัญญาหมั้นโจทก์จึงส่งข้อความมาให้แก่จำเลยเพื่อบอกกล่าวทวงถามให้จำเลยคืนเงินของหมั้นโดยมีการหักค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่โจทก์คิดว่าตนเองติดค้างจำเลย ตลอดจนเพิ่มจำนวนยอดเงินที่มารดาของจำเลยเคยยืมไปจากโจทก์เท่านั้น ข้อต่อสู้ในส่วนนี้ของจำเลยจึงฟังไม่ขึ้นเช่นกัน สำหรับในส่วนของพยานบุคคลอื่น ๆ ของจำเลยล้วนแล้วแต่เป็นบุคคลที่เป็นญาติใกล้ชิดและเพื่อนสนิทของจำเลยที่ไม่ได้รู้เห็นและทราบเหตุการณ์ความเป็นไประหว่างโจทก์กับจำเลยในขณะที่มีการหมั้นโดยตรง โดยพยานบุคคลเหล่านั้นเบิกความไปตามการคาดคะเนด้วยความคิดเห็นของตนเองทั้งสิ้น ข้อเท็จจริงจาก

- ๑๘ -

พยานบุคคลของจำเลยดังกล่าวจึงไม่อาจรับฟังและนำมาหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ได้ ส่วนข้อต่อสู้อื่น ๆ ของจำเลย ล้วนแล้วแต่ไม่เป็นสาระและไม่ทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลงไป พยานหลักฐานของโจทก์ที่นำสืบมาทั้งหมดจึงมีน้ำหนักมากกว่าพยานหลักฐานของจำเลย ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า โจทก์หมั้นกับจำเลย โดยการให้เงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท กับแหวนเพชร หนึ่งวงมูลค่า ๒๐๐,๐๐๐ บาท แก่จำเลยเป็นของหมั้น และจำเลยเป็นฝ่ายผิดสัญญาหมั้นโดยไม่สามารถสมรสกับโจทก์ได้เพราะจำเลยไปสมรสกับชายอื่น จำเลยจึงต้องคืนของหมั้นอัน ได้แก่เงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท และแหวนหมั้น ๑ วงแก่โจทก์ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๔๓๙ แต่ที่โจทก์ขอบังคับให้จำเลยคืนแหวนหมั้น ๑ วง หากคืนไม่ได้ให้ใช้ ราคาแทน ๒๐๐,๐๐๐ บาท และเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๕๘ เป็นเงิน ๕๕,๖๒๕ บาท ถึงวันฟ้องรวมเป็นเงิน ๑,๕๕๕,๖๒๕ บาท และดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีนับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่า จำเลยจะชำระเสร็จนั้น เห็นว่า ตามคำฟ้องของโจทก์บรรยายได้ความว่า ในวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๕๘ จำเลยแจ้งให้โจทก์ทราบว่าบุตรในครรภ์ของจำเลยไม่ใช่บุตรที่เกิดจาก

- ๑๙ -

โจทก์ จำเลยไม่สามารถจดทะเบียนสมรสกับโจทก์ได้ตามกฎหมาย และจำเลยบอกเลิกสัญญา
หมั้นกับโจทก์ แต่ในทางพิจารณาโจทก์ก็นำสืบว่า ในเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๘ โจทก์เป็น
ฝ่ายบอกเลิกสัญญาหมั้น ดังนั้นข้อเท็จจริงจึงไม่อาจรับฟังได้อย่างชัดเจนว่าโจทก์ได้ทวงถามให้
จำเลยคืนของหมั้นเมื่อใดและจำเลยทราบแล้วตั้งแต่เมื่อใด โจทก์จึงมีสิทธิคิดดอกเบี้ยดังกล่าว
จากจำเลยได้นับตั้งแต่วันฟ้องเป็นต้นไป โดยถือว่าเป็นวันที่โจทก์ทวงถามให้จำเลยชำระหนี้
แล้วแต่จำเลยไม่คืนให้ จำเลยจึงตกเป็นผู้ผิดนัดและถือว่าจำเลยตกอยู่ในฐานะทุจริตจำเดิมแต่
เวลาที่ถูกเรียกคืน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๑๕ วรรคสอง และตก
เป็นผู้ผิดนัดจะต้องเสียดอกเบี้ยนับแต่วันนั้นเป็นต้นไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
มาตรา ๒๐๓ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๐๔ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๒๒๔ วรรคหนึ่ง โดย
จำเลยมีหน้าที่จะต้องคืนเงินของหมั้น ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท และแหวนหมั้นให้แก่โจทก์ฐานลามก
มิควรได้

พิพากษาให้จำเลยคืนแหวนเพชรอันเป็นแหวนหมั้น ๑ วง หากคืนไม่ได้ให้ใช้

ราคาแทน ๒๐๐,๐๐๐ บาท และเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕

- ๒๐ -

ต่อปี ของต้นเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท นับแต่ฟองเป็นต้นไปจนกว่าจำเลยจะชำระเสร็จ ให้

จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความให้ ๒๐,๐๐๐ บาท/.

นายสมคะเน ไตติลานนท์

นางปรีชญา มหารัศมี

นายสมมาตร ชัยวัฒน์พันธ์

นางสาวเพ็ญจันทร์ ผาตินูวัตติ